

Lorenz Bodock

**Ineffabilem Dei Veri Spiritus Sanctissimi Gratiam. Rector Universitatis
Rostochiensis Laurentius Bodock, Ph. I.U.D. Consiliarius Mecklenburgicus.
Academ. Orator, Colleg. Philos. Senior. & p.t. Decanus Omnibus Universitatis
Civibus serio commendat. P.P. Rostockii, in festo Pentecostes die 2. Iunii A. C.
1661**

Rostochii: Kilius, 1661

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn734936842>

Druck Freier Zugang

L. Bodork.
P. U. Progr. 1661/a

2. 5

31.
INEFFABILEM
DEI VERI
SPIRITUS SAN-
CTISSIMI GRATIAM.

RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
LAURENTIUS BODOCK,
Ph. J. U. D. Consiliarius Mecklenburgi-
cus. Academ. Orator, Colleg. Philos. Senior.
& p. t. DECANUS.

Omnibus Vniversitatis Ci-
vibus seriò commendat.

*P. P. Rostockii, infesto PENTECOSTES
die 2. Junii A. C. 1661.*

ROSTOCHII,
Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typ. ANNO CHRISTI M. DC. LXI.

279

RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS.
LAURENTIUS BODOCK, Ph. U. J. D.
CIVIBUS ACADEMIÆ.

S. P.

Acrosanctam hodiernæ diei, PENTECOSTES scilicet solennitatem, (quam Orthodoxa CHRISTIQUE religiosissime celebrat Ecclesia) summâ cum animi lætitiâ & veneratione peragendam esse, nemo ibit inficias, præter illum; qui non aliter religionem Salvatoris nostri CHRISTI JESU, quam rem quandam ludicram, mentium inquietarum ludû, rixarum & pugnarum arenam, nugarum & superstitionum seminarium æstimat. Illuxit quippè hodierna dies Dominica, gaudiis & exultatione plenissima, Aeternæ illi menti, Beneficæq; ac Salutari Vi, quæ cælorum perennes orbes, quæ syderû inæquales cursus, quæ alternas elementorum vices, quæ omnes res superas, inferas temperat, moderatur, gubernat; Domino sanctissimo, qui ipsa sanctitas est, & absq; quô CHRISTUM, nemo vocare potest Dominum, id est, SPIRITUI SACRATISSIMO consecrata. Hodie veritatis veritas, id est divinatorum certitudo promissorum fuit demonstrata. Hodie redemptionis nostræ indubitata facta obsequatio. Hodie benignissimus generis humani Vindex CHRISTUS JESUS, eventu ipsò, ceu luculentò exemplò comprobavit, quod (ut Psalmographus aliquandò cecinit) *rectum est verbû Domini, & omne ejus opus in fide & veritate;* & quia summâ in genus humanum clementiâ, discipulis suis, Spiritum Sacrosanctum, tanquam eximium sui, ex hoc mundo abitus ἀπολεία, nostriq; aliquando discessus συνέμεινεν pro-

ex promiserat, id jam die à discessu suo decimâ, sanctissimè præstitit, & incomparabili munere hoc; munere cœli & terrâ pretiosiore, nempe *Sacro sancto Spiritu*, tertiâ incomprehensibilis TRINITATIS DIVINÆ Personâ, Ecclesiam fidelium, nosque omnes locupletavit. Cujus donarii præstantiam atque dignitatem, quod tandem flumen ingenii, quæ dicendi & scribendi vis, tantaq; copia, non dicam exornare, sed enarrare poterit? Si etenim in ipsum, saltem donarium admirandum ipsisque obstupefendum Angelis, nempe in eum ipsum, quem salvator Orbis CHRISTUS JESUS, in specie linguarum ignearum misit, oculos animi nostri conijciamus, immensum me hercule! donarium, omnibusque cœli ac terræ thesauris præferendum advertemus: Quid enim Spiritus Sacrosanctus aliud est, quam fons & origo bonorum omnium, non quomodo cunq; sed verè, realiterq; nobis communicatus, ita ut novo modo, secundum singularem gratiâ, tanquam amico, ac longè intimius, quàm communiter per essentiâ, præsentiam, potentiâq; in aliis creaturis, in nobis inhabitet: Quid quæso aliud est quàm totius Animus mundi, qui proborum hominum mentibus, quasi consolator quidam ac lætitiæ largitor illabitur, & incredibilem planeque divinam eis jucunditatem conciliat. Quid aliud est, quam aura vehemens ac valida, quod DEI hostes vi insuperabili prorsus delet; quam aura lenis ac mitis, quod amicos DEI, summâ suavitate perfundat; quam Paracletus gratiosissimus, quod quorum mentibus se implicuit, eas cœlesti voluptate demulceat; quàm aura aspera, quod quibus se pectoribus contristatus subducit, illa cruciatu & doloris aculeis asperrimè confixa relinquat. Quid aliud est ille divinæ ac infinitæ Majestatis SPIRITUS, quam totius mundi lux splendidissima; quæ quam primum, cœlitus missa, mundo huic Ecclesiæq; CHRISTI affulsit, tam primum opus secundæ creationis, sive

279

sivè reparationis humanæ, quod CHRISTUS perfecit, apparuit; tunc mundo verus DEUS innotuit, tunc DEI incarnatio, mors, resurrectio, ascensio, Evangelium, tunc vera beatitudo, fraudes Diaboli, quibus mundū dementaverat, patefactæ fuerunt. Hac luce pulcherrimâ quid obsecro in cœlo & terrâ nobilius? Si quippè nobilissimam qualitatem, lucem hujus mundi nuncupas, quia aurea & quasi cœlestis Solis proles est; si latissimam & jucundissimam, censes ideo, quia animum exhilarat mœroremq; propellit. Si commodissimam inquis, quia ad omnem usum, ac percipiendam omnium rerum cognitionem conducit; si pulcherrimam arbitraris, quia cœlos, elementa, & quæcunq; mundus complectitur condecorat, suisq; quasi colorib9 illustrat; Si fœcundissimam ac potentissimam idcirco autumas, quia est universale cœlestium causarum instrumentum, quô omnis syderum vis, omnisq; defluxus & effectus ad nos defertur; qualem jam SPIRITUM SANCTISSIMUM asseverabis, qui à DEO patre & filio, CHRISTO JESU procedens, omnium desolatorum animos solatur & exhilarat; qui ad mandatorum DEI observationem nos benignissimè impellit; qui rerum cœlestium cognitionem impertit; qui Ecclesiam suam sanctam, variis & insignibus donis mirificè exornat; qui hominum pectora prorsus immutat; qui è terrenis cœlestes, è timidis fortes, inconcussos & *Samsones* facit; qui universam hanc totamq; Orbis fabricam renovat, omnia deniq; languida & mortua restaurat ac vivificat. Absquè quô SPIRITU SANCTISSIMO, quid quæso homo est? caro & brutum animal, cervus, ipsoq; lepore timidior; ut patuit in Petro, cæterisq; Apostolis, ac Sanctis, nondum SPIRITU SANCTO roboratis; nec mirum. *Infirma quippè est omnis anima.* (ut inquit D. Gregor. Super. id Psal. 50. *Spiritu principali confirma me*) nisi *Sanctissimi Spiritus virtute fuerit firmata.* Quid quæso ho-

m.

mo est absq; Sacrosancto Divinoq; SPIRITU, qui res omnes à Divinâ illâ mente procreatas fovet, alit, auget, & per omnes mundi partes totam hanc mundi sustentat molem; quid inquam est? nox est & chaos; est dæmonum latibulum; est vitorum colluvies; est carcer omni solatio carens; Et quod mundus fuit sine luce, quod domus est absq; lumine, hoc est anima hominis absq; Spiritu Sanctissimo. Si autem jam ad ipsum, qui nobis SANCTUM SPIRITUM pro infinitâ donavit clementiâ attendamus, quis quæso est alius quàm DEUS Pater & Filius, à quorum utroq; ab æternô procedit SPIRITUS hic SANCTISSIMUS, & cui uterq;, totam divinam essentiam, cum omnibus communicavit attributis, nobisq;, ut monile ac testimonium Divini amoris eundē donavit; donavit non ut Vilē elemosynam, sed uti donum magnificū, Divinamq; solum decens Majestatem; donavit non ut servis sed ut amicis. O incomparabilem cœlestis hujus muneris præstantiam, & nec Angelorum facundiâ sufficienter deprædicandam. Magnū quippè accepisse se credidit *Eliseus*, cum pallium Magistri sui *Eliæ* curru igneo rapti, & in eō Spiritus qui in Eliâ fuit pignus acciperet. sed quid Elias, qui spiritum suum tantummodò discipulo suo reliquit; quid inquā respectu Summi ac præpotentis DEI; qui SPIRITUM Sacrosanctū nobis donare non dedignatus fuit. Refert Valerius Maximus lib. 8. c. 15. Strenuum quendam militem, ob rem præclarè gestam, à Tito Labieno auro donatū, cū hæc audisset, *Habes donum Viri divitis*, aurum repulisse, & ad pedes Labieni projecisse: sed cum hæc postmodū auribus percepisset *Imperator te armillis argenteis donat*, alacrem, summaq; animi perfusum voluptate abiisse. Quippè uti Sapientissim⁹ Seneca lib. 1. de benef. c. 9. scribit. *Non quanti quæq; sint sed à quali deusur prospiciendum.* Jam verò donū SPIRITUS Sanctissimi, non solum in se immensum est, sed etiam ab immenso Deo, ab illâ

illâ infinitâ majestatis divinæ atq; bonitatis excellentissimâ atq;
 præstantissimâ naturâ nobis tribuitur. Boni illi Samaritani qui
 CHRISTUM susceperant, non exiguo sibi honori duxerunt, quod eô
 fonte fruerentur; quem à tanto Viro, Jacobo nempe Patriarchâ
 effossum sibiq; relictum haberent; quid jam de divino illo fonte,
SPIRITU Sanctissimo, quem summus Regum Rex, Dominus domi-
 nantium, (cujus nutu omnia gubernantur, quem metuunt & ado-
 rant Angelorum castissimæ catervæ, quem horrent inferorû clau-
 stra, quem creaturarû minimæ agnoscunt, nobilissimæ reverentur)
 quem inquam nobis donavit dicemus? Fons est limpidissimus SPIRI-
 TUS SACROSANCTUS, fons à Patre & Filio procedens, è quo
 rivi uberrimi consolationum ad restinguendâ humanarû miseri-
 arum incendia, vel ad eluendas peccatorum sordes erumpunt.
 Hoc velut vinculo, sanctissimæ Divinæq; TRINITATIS Perso-
 næ, ab æternô in unitate essentiæ, servant semper mutuum illum
 infinitumque amorem, quô se invicem complectuntur. Hunc
 quoq; fontem Nobis filiis suis communicarunt, ut ex eô bibe-
 remus, illoq; ipso SPIRITU Sanctissimo recrearemur. Nonne
 stupendum hoc? Ex cœlesti & ineffabili dulcedine DEI
 participare homines? Quis non omnibus bonis mundi, fontē
 istum præferat? quis eum commutare cum qualicunq; Voluptate
 caducâ audeat? quæ homines brevi ad insaniam & ad ipsum inter-
 tum redigit; non dissimilis illi Gelopum fonticulo, qui (ut Aristoteles
 in admirandis recenset) mirè quidē pellucas obtinet aquas,
 purisq; fontibus concolores, sed ubi animal quodvis ex illâ gusta-
 verit, continuè sensu & vitâ privari cogitur. Si deniq; inquiramus
 accuratius, cui nam tam pretiosissimum munus, SPIRITUS scilicet
 sanctissimus donatus est? Hominum naturâ reproborû, DEOq;
 ipsi rebellium colluvioni (respondeo) donatus est. Si enim illos
 quibus ipsâ Pentecostes luce, præviâ Apostolorû prædicatione, hoc
 inæstimabile SPIRITUS SACROSANCTI munus est impertitū, re-
 spiciamus, qui illi alii nisi Judei, & gentiles sive Idololatræ fuerunt?
 Judeos quod attinet, illi sanè hoc dono non adeò digni erant, ut
 qui paulò antè, contra ipsū Mundi Redemptorē CHRISTUM JESUM,
 cruci-

Crucifige, Crucifige clamaverant, & quos D. Petrus in Oratione suâ, in festo Pentecostes habitâ, tanquam præsentem, illâ voce. *Quem vos crucifixistis*, punxerat. Quod spectat ad eos, qui solam ducem naturam, & cœcam rationem velut D E U M sequuti fuerant; crescit miraculum, crescit stupor; quod tã carum, tam inæstimabile donum, à Summo cœli terræq; Arbitro, illis sit concessum vel collatū, qui creaturâ potius quã DEUM, turpissimo Ethnicismi errore implicati coluerunt, & qui nullo firmo stabiliq; subnixa fundamento, ipsius Diaboli cultum, cultui veri DEI antepponentes, commentaq; opinionū sequentes, huc & illuc, tanquã incertis jactati tempestatibus fluctuarunt. Sed nè progrediamur ultrà hanc ultimam paginã. Intellexistis Vos Omnes & Singuli Academiae Cives, partim hujus diei summam solennitatem, partim muneris hodierni, nempe SPIRITUS Divinæ ac incomprehensibilis Majestatis excellentiam atq; sublimitatem. Vestrum itaq; fuerit CIVES ACADEMICI, ut religiosissimè præsentem transigatis festivitatem, & deinceps, per universum vitæ curriculum, organa Divinæ gloriæ viva ac salutaria vos probetis. Vestrum fuerit, ut donarium hocce cœlestē, vobis præter merita, cœlitus communicatum, nempe SPIRITUM SACROSANCUM, cum summâ animi reverentiâ ac devotione amplectamini, illiq; non in alio loco, quam in pientissimo pectore, constans & perpetuum domicilium paretis. Vestrum fuerit, ut non solum hoc solenni festo, sed totô quoq; vitæ vestræ intervallô, à contentionibus, rixis, duellis, helluationibus, cæterisq; vitiis, quæ Cives Academicos, Studiosamq; Juventutem, ad Virtutem saltem ac Doctrinam natam & educatam minimè decent, manum ac mentem abstineatis. Optimè edocti, quod, quicquid fœdis delictorum sordibus est inquinatum, hoc SPIRITUS SACROSANCTUS, extremô prosequitur odiô, neq; unquam illarū intrat vel inhabitat animarum pectora, quæ talibus & tam deformibus contaminantur sordibus.

P. P. Rostochii Sub Sigillo Rectoratus feriâ Primâ PENTECOSTES
die 2. Junii A. D. 1661.

illâ infinitæ majestatis divinæ atq; bonitatis præstantissimâ naturâ nobis tribuitur. Boni CHRISTUM susceperant, non exiguo sibi honore fonte fruerentur; quem à tanto Viro, Jacobo effossum sibiq; relictum haberent; quid jam de SPIRITU Sanctissimo, quem summus Regum Rerum dominantium, (cujus nutu omnia gubernantur, quem horum Angelorum castissimæ catervæ, quem horum hominum, quem creaturarum minimæ agnoscunt, nobis quem inquam nobis donavit dicemus? Fons est SPIRITUS SACROSANCTUS, fons à Patre & Filio rivi uberrimi consolationum ad restinguenda rerum incendia, vel ad eluendas peccatorum maculas. Hoc velut vinculo, sanctissimæ Divinæq; Trinitatis, ab æternò in unitate essentiæ, servant sempiternumque amorem, quò se invicem communicant quoq; fontem Nobis filiis suis communicantur remus, illoq; ipso SPIRITU Sanctissimo receptum stupendum hoc? Ex cœlesti & ineffabili participare homines? Quis non omnibus bonis istum præferat? quis eum commutare cum quocumque caducâ audeat? quæ homines brevi ad insaniam redigit; non dissimilis illi Gelopum fonticulus (in admirandis recenset) mirè quidē pellucet purisq; fontibus concolores, sed ubi animal quod verit, continuè sensu & vitâ privari cogitur. Si accuratius, cui nam tam pretiosissimum munus sanctissimus donatus est? Hominum naturâ ipsi rebellium colluvioni (respondeo) donatus quibus ipsa Pentecostes luce, præviâ Apostolorum inestimabile SPIRITUS SACROSANCTI munus respiciamus, qui illi alii nisi Judei, & gentiles sive Iudeos quod attinet, illi sanè hoc dono non acceperunt qui paulò antè, contra ipsū Mundi Redemptorē

imâ atq;
tani qui
quod eò
triarchâ
o fonte,
is domi-
t & ado-
orū clau-
rentur)
s SPIRI-
s, è quo
miseri-
mpunt.
Perfo-
illum.
Hunc
eò bibe-
Nonnè
e DE I
i, fontē
luptate
n inter-
i Aristo-
t aquas,
à gusta-
iramus
scilicet
DEOq;
im illos
one, hoc
titū, re-
nerunt?
ant, ut
JESUM,
cruci-

